

Debreceni Ítéltábla
Mf.I.50.038/2025/6.

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Rab Ferenc Ügyvédi Iroda (Cím7, eljáró ügyvéd: dr. Rab Ferenc) által képviselt Felperes1 (Cím2) felperesnek – a Dr. Lampé Ügyvédi Iroda (Cím6) által képviselt Alperes1 (Cím1) alperes ellen fizetési felszólítás hatályon kívül helyezése iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 9.M.70.228/2024/6. számú ítélete ellen a felperes által 7., az alperes által 8. sorszámon előterjesztett fellebbezések alapján indult másodfokú eljárásban meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az esedékesség napjáig az államnak – az állami adó- és vámhatóság illetékbevételei számlájára – 16 000 (tizenhatezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az ezt meghaladóan meg nem fizetett 15 000 (tizenötezer) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes előbb egyszerűsített foglalkoztatásra irányuló, majd 2023. július 22-től határozatlan idejű munkaviszonyban állt az alperessel bolti eladó munkakörben. Munkabére havi bruttó 296 400 forint, munkavégzési helye a cím8 alatti bolt, a munkáltatói jogkört gyakorlója (elnök-vezérigazgató) elnök-vezérigazgató, közvetlen munkahelyi felettese pedig tanúl boltvezető volt.

[2] A felperes 2023 novemberének második felében arról tájékoztatta tanúlt, hogy a munkaviszonyát meg kívánja szüntetni, 2023. december 1-jén reggel pedig azt közölte a boltvezetővel, hogy az aznapi az utolsó munkanapja. A boltvezető tájékoztatása alapján a felperes a 2023. november 20-ra dátumozott felmondását aznap postára adta, amelyet a

munkáltatói jogkör gyakorlója, (elnök-vezérigazgató) 2023. december 4-én vett át, majd utasította (munkavállaló) munkavállalót, hogy a felperes munkaviszonyát 2023. december 1-jével kell megszüntetni, mivel a felperes akkor dolgozott utoljára.

[3] (elnök-vezérigazgató) döntésének és utasításának megfelelően (munkavállaló) a munkaviszony megszüntetésével kapcsolatos, 2023. december 1-jei dátummal kiállított okiratok közül az „Igazolólapp az álláskeresői járadék és az álláskeresői segély megállapításához” elnevezésűben rögzítette, hogy a „munkaviszony vége: 2023. 12. 01.”, míg a „Munkáltatói igazolás munkaviszony megszűnésekor” elnevezésűben azt, hogy egyrészt a felperes „munkaviszonya 2023. 07. 22. naptól 2023. 12. 01. napig állt fenn”, másrészt azt is, hogy az igazolásban „foglalt kijelentések a valóságnak megfelelnek”. Az okiratok tartalmát – miután az megegyezett az elnök-vezérigazgató általa is ismert döntésével – tanú2 jóváhagyta, majd a cégszerűen aláírt okiratokat az alperes 2023. december 6-án postai úton közölte a felperessel.

[4] Ezt követően az alperes a 2023. december 22-én kelt fizetési felszólítással 200 000 forint tizenöt napon belüli megfizetésére kötelezte a felperest. A fizetési felszólítás lényegi indokolása szerint a felperes 2023. december 1-jét követően a munkahelyén nem jelent meg, távolmaradásával a munkaszerződésben vállalt kötelezettségét súlyosan megszegte. Az elnök-vezérigazgatóhoz 2023. december 4-én érkezett felmondásával a felperes a munkaviszonyát felmondási idő nélkül, jogellenesen szüntette meg.

[5] A felperes keresetében a fizetési felszólítás hatályon kívül helyezését kérte. Arra hivatkozott, hogy valóban 2023. december 1-jén dolgozott utoljára, de azt, hogy másnapról (részben „keresőképtelensége” miatt) nem fog munkát végezni tanú1 tudomásul vette, erről megnyugtatóan meggyőződhetett a neki 2023. december 6-án kézbesített okiratok tartalmából is.

[6] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Azt adta elő, hogy a felperes 2023. december 1. után engedély nélkül maradt távol a munkahelyétől. A felmondása 2023. december 4-én tekinthető közöltnek, ezért a 2024. január 3-ig tartó harminc napos felmondási idő végéig munkavégzési kötelezettség terhelte volna, melynek nem vitásan nem tett eleget, erre tekintettel pedig a fizetési felszólítás jogszerű volt.

[7] Az elsőfokú bíróság az ítéletében az alperes 2023. december 22-én kelt, a felperest 200 000 forint megfizetésére kötelező fizetési felszólítását hatályon kívül helyezte. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg tizenöt napon belül a felperesnek 10 000 forint perköltséget, továbbá az ítélet jogerőre emelkedésétől számított hatvan napon belül az állam javára a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételei számlájára 15 000 forint meg nem fizetett eljárási illetéket. Az ítélet indokolásában utalt – többek között – a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 24. § (1) bekezdésére,

valamint a 64. § (4) bekezdésére és a meghallgatott tanúk vallomásaira is figyelemmel úgy foglalt állást, hogy a fizetési felszólítás jogellenes.

[8] Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy a keresettel támadott fizetési felszólítás indokolása miatt elsősorban nem annak volt ügydöntő jelentősége, hogy a felperes munkaviszonya hogyan, hanem annak, hogy mikor szűnt meg. Az elnök-vezérigazgató 2023. december 4-én – függetlenül a vele ekkor közölt felperesi felmondástól – úgy döntött, hogy a felperes „mulasztása” miatt a munkaviszonyt 2023. december 1-től megszüntetettnek és egyben megszűntnek is tekinti. Az alperes a 2023. december 1-jei megszűnési időpontot rögzítette az okiratokban, továbbá azt közölte is a felperessel, az igazolások 2023. december 6-i kézbesítésével. Ezek, a joghatás kiváltására irányuló munkáltatói nyilatkozatokat tartalmazó iratok, pedig a felperes munkaviszonya megszűnésének időpontját határozták meg mindkét félre kötelező érvénnyel, azok tehát írásban közölt, egyoldalú és felperessel szemben hatályosult jognyilatkozatnak minősültek.

[9] A munkaviszonya 2023. december 1-jén megszűnt, így ezt követően a felperesnek értelemszerűen sem a munkahelyen megjelenési, sem rendelkezésre állási, sem munkavégzési kötelezettsége [Mt. 52. § (1) bekezdés a-c) pont] nem volt.

[10] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben mindkét fél fellebbezést terjesztett elő.

[11] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Azt adta elő, hogy a felperes azon magatartásával, hogy 2023. december 1-jét követően nem végzett munkát jogellenesen járt el, figyelemmel arra is, hogy a felmondása a munkáltói jogkör gyakorlójához csak 2023. december 4-én érkezett meg. A felperes tehát a munkaviszonyát 2023. december 1-jén egyoldalúan és jogellenesen szüntette meg. A fizetési felszólításában meghatározott kötelezés pedig a jogellenes megszüntetés jogszerű jogkövetkezménye volt az Mt. 84. § (1) bekezdése szerint.

[12] A felperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását kérte akként, hogy a másodfokú bíróság a részére megítélt elsőfokú perköltséget 80 000 forintra emelje fel. Azt adta elő, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított 10 000 forint összegű ügyvédi munkadíj nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi munkával. A felperes jogi képviselője keresetlevelet készített, azt benyújtotta a bíróságra, három tárgyaláson is jelen volt. A kifejtett ügyvédi tevékenységhez képest megállapított ügyvédi munkadíj meg sem közelíti a tényleges jelenkori piaci ügyvédi óra munkadíjat, mindez az ügyvédi munka értékét lealacsonyítja, az ügyvédi munkadíjat nem lehet kizárólag a pertárgyérték alapján értékelni. A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: Rendelet) 3. § (6) bekezdésére utalással kifejtett álláspontja szerint indokolt az ügyvédi munkadíj bíróság útján történő korrekciója, annak a tisztességes szintre történő felemelése a kirívóan alacsony összegű munkadíj korrekciójával.

[13] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az alperes fellebbezésének az „elutasítását” kérte. Kiemelte, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója saját maga járult hozzá a munkaviszony megszüntetéséhez és állította ki az arról szóló igazolásokat, melyekben 2023. december 1. napját jelölte meg a munkaviszony végének.

[14] Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

[15] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelmek és a fellebbezési ellenkérelem tartalmi korlátai között bírálta felül a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján, figyelemmel arra, hogy annak hatályon kívül helyezésére okot nem észlelt és eltérő anyagi pervezetést sem tartott indokoltnak. Ennek eredményeként megállapította, hogy a fellebbezések nem alaposak.

[16] Az elsőfokú bíróság a peradatok alapján az ítéletében a tényállást helyesen állapította meg és az anyagi jogi rendelkezéseknek megfelelően helytállóan döntött arról, hogy a fizetési felszólítás jogellenes. A perbeli bizonyítási eljárást a felek indítványainak keretei között a kellő terjedelemben lefolytatta, a bizonyítás eredményét a Pp. 279. § (1) bekezdése szerint helyesen mérlegelte, a felek tényállításainak, a bizonyítékoknak, valamint az egyéb peradatoknak a szabad felhasználásával [Pp. 263. § (1) bekezdés] és egybevetésével, azok egyenként és összességében történt értékelése alapján a vonatkozó anyagi jogi szabályokat megfelelő alkalmazásával érdemben is helyesen határozott a fizetési felszólítás hatályon kívül helyezéséről, mindezzel az ítéltábla maradéktalanul egyetértett, ezért annak indokaira csupán visszautal a Pp. 386. § (4) bekezdésére figyelemmel.

[17] Az alperes a fellebbezését tartalmilag arra alapította, hogy az elsőfokú bíróság a perbeli bizonyítás eredményét helytelenül értékelte, és ebből következően a tényállást helytelenül állapította meg.

[18] Rámutat arra az ítéltábla, hogy az alperes jogszabálysértésként a bizonyítékok mérlegelésére irányadó jogszabályhely, a Pp. 279. §-ában rögzített rendelkezések megsértésére a fellebbezésében nem hivatkozott, ezért a másodokú bíróság felülbírálati jogköre a Pp. 370. § (1) bekezdése értelmében nem terjedt ki arra, hogy azt vizsgálja, követett-e el az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelése során olyan hibát, amely az anyagi jogi felülbírálat körében alapot adhatna az ítélet megváltoztatására (Pécsi Ítéltábla Gf.IV.40.007/2019/8. számú ítélet, megjelent: BDT2019. 4084.). Mindettől függetlenül azonban kiemeli azt az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a Pp. 265. § (1) bekezdése értelmében érdekében álló bizonyítási kötelezettségnek az alperes a fizetési felszólítás indokolása tekintetében nem tett eleget.

[19] A fizetési felszólítás indoka jogszerűségének a megítélése során az elsőfokú bíróság helytállóan indult ki a felperessel közölt jognyilatkozat tartalmából, amely azt rótta a felperes terhére, hogy „2023. december 01. napját követően munkavégzésre munkahelyén nem jelent meg, december 01. napján dolgozott utoljára. Távolmaradásával a munkaszerződésben vállalt kötelezettségét súlyosan megszegte.” A jognyilatkozat indoka valóságának a követelménye azt jelenti, hogy a tényeknek nem megfelelő indokolás esetében a fizetési felszólítás eleve nem fogadható el. Kétségtelen, hogy a fizetési felszólításban az alperes idézte az Mt. 84. § (1) bekezdését, azonban az elsőfokú bíróság helytállóan ítélte azt meg, hogy a fizetési felszólítás azonosítható és világos indoka az volt, hogy a felperes 2023. december 1-jét követően a kötelezettsége ellenére nem végzett munkát.

[20] Kiemeli azt az ítéltábla, hogy a Pp. 279. §-a értelmében a bíróság a meggyőződése szerint mérlegelheti a bizonyítás eredményét, annak korlátja lényegében a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja alapján az okszerűtlenség, amely tulajdonképpen logikai hibát jelent, ez azonban az elsőfokú bíróság ítélete tekintetében nem volt megállapítható.

[21] Az Mt. – a korábbi szabályozástól eltérően – azon a koncepcionális elven alapul, hogy a munkaviszony mindenképpen megszűnik az – akár jogszerű, akár jogellenes – megszüntetésre irányuló egyoldalú jognyilatkozat közlésekor. A munkavállaló magatartása akkor minősül a munkaviszony megszüntetésének, amikor a munkáltató az eset összes körülményei alapján az Mt. 6. § (2) bekezdését alkalmazva megállapítja a munkaviszony felszámolásának a napját [lásd ebben az értelemben a munkajogi igény érvényesítésének egyes kérdései a 2012. évi I. törvény alapján elnevezésű 4/2013. (IX. 23.) KMK vélemény 7. pont]. A perben irányadó tényállás szerint a 2023. december 4-én közölt felmondásból az alperes megállapította, hogy a felperes a munkaviszonyát 2023. december 1-jén megszüntette, mindezt tudomásul vette, és a kiállítandó igazolásokat ezen időpontot megjelölő tartalommal adta ki. Mindebből pedig okszerűen következtetett arra az elsőfokú bíróság, hogy a felperest a munkaviszonya megszűnésének (akár jogszerű, akár jogellenes) időpontját követően munkavégzési, rendelkezésre állási kötelezettség már értelemszerűen nem terhelte, tehát a mindezen kötelezettség elmulasztását a terhére értékelő fizetési felszólítás jogellenes.

[22] A felperes fellebbezése is megalapozatlan volt. A felperest képviselő ügyvéd az elsőfokú eljárásban a 2024. július 8-án megtartott perfelvételi tárgyaláson tett csak nyilatkozatot a perköltség igényéről, azt a Rendelet 3. §-a szerint számította fel (Debreceni Törvényszék 9.M.70.034/2024/7. számú jegyzőkönyv 1. oldal). A felperes fellebbezésében foglaltakra tekintettel mutat rá arra a bíróság, hogy egyrészt egyéb nyilatkozatot a felperesi képviselő a perköltség tekintetében nem tett, másrészt az a fellebbezési érvelése, miszerint a keresetlevelet elkészítette és benyújtotta nem is felel meg a valóságnak, mivel az eljárás megindítások, egészen a perfelvételi tárgyalásig a felperes jogi képviselő nélkül járt el.

[23] Az elsőfokú eljárásban a keresetlevél benyújtásának az időpontjára tekintettel még alkalmazandó Rendelet 3. § (1) bekezdése és (2) bekezdés a) pontja értelmében a fél a 2. § (1) bekezdés a) pontjától eltérően a munkadíj összegét a (2)-(6) bekezdésben foglaltak figyelembevételével is felszámíthatja. Polgári és közigazgatási perben, valamint egyéb

közigazgatási bírósági eljárásban a munkadíj összege 10 millió forintot meg nem haladó pertárgyérték esetén a pertárgyérték 5%-a, de legalább 10 000 forint. Nem tévedett tehát az elsőfokú bíróság, amikor a felperes által felszámítottra és a kérelemhez kötöttségre is tekintettel a 200 000 forint pertárgyértékű ügyben 10 000 forintban állapította meg a felperes elsőfokú perköltségét.

[24] Rámutat arra az ítéltábla, hogy a Rendelet 3. § (6) bekezdésében foglalt diszkrecionális lehetőség alkalmazása csak a felperes kérelme alapján merülhetett volna fel, illet azonban a felperes az elsőfokú eljárásban nem terjesztett elő. Másképpen megfogalmazva: a Rendelet 3. § (6) bekezdésben rögzítettek szerint az ügyvédi munkadíj 3. § (2)-(5) bekezdésben meghatározott összegnél magasabb összegben történő meghatározására is kizárólag abban az esetben kerülhet sor, ha a fél a (magasabb összegű) perköltség iránti igényét e bekezdésre utalással az eljárási szabályoknak megfelelő módon, összecszerően is megjelölve számítja fel [Pp. 81. § (2) bekezdés, Rendelet 3. § (1) bekezdés]. Jelen esetben ennek hiányában azonban az elsőfokon megítélt perköltség felemelésére irányuló fellebbezés – mivel az elsőfokú ítélet nem jogszabálysértő – nyilvánvalóan nem teljesíthető.

[25] Mindezek alapján az elsőfokú ítélet megváltoztatására nem volt lehetőség, ezért az érdemben helyes elsőfokú ítéletet az ítéltábla a Pp. 383. § (2) bekezdés első fordulata alapján helybenhagyta.

[26] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért maga viseli a másodfokú eljárásban felmerült költségét, míg a másodfokon pernyertes felperes perköltséget szabályszerően nem számított fel, mivel fellebbezési ellenkérelmében „a 32/2013. (VIII.23.) IM rendelet”, tehát egy nem létező jogszabály alapján kérte az őt képviselő ügyvéd munkadíját megállapítani, ami összecszerű megjelölés, tényleges felszámítás hiányában nem felel meg a Pp. rendelkezéseinek, ezért az ítéltábla a Pp. 383. § (5) bekezdése szerint annak viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése és 82. § (3) bekezdése alapján nem rendelkezett. Ezt meghaladóan a felperes fellebbezése sem vezetett eredményre, ezért ebben a tekintetben maga viseli a másodfokú eljárásban felmerült költségét, az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, ezért az ítéltábla a Pp. 383. § (5) bekezdése szerint ebben a tekintetben sem rendelkezett másodfokú perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése és 82. § (3) bekezdése alapján. Az ítéltábla kizárólag az alperes Mf.5. sorszám alatt benyújtott észrevételében foglaltakra tekintettel emeli ki, hogy az abban előadottaktól eltérően az alperes jogi képviselője részére a felperes fellebbezése és az ítéltábla fellebbezési ellenkérelem előterjesztésére felhívó Mf.2/I. sorszámú végzése 2025. szeptember 10-én szabályszerően kézbesítésre került.

[27] A fellebbezési illeték alapját, a pertárgyértéket a másodfokú eljárásban az ítéltábla az illetekekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdése alapján az alperes fellebbezése vonatkozásában 200 000 forintban, míg a felperes fellebbezése tekintetében 70 000 forintban állapította meg, a másodfokú eljárás illetékének a mértékét pedig az Itv. 46. § (1) bekezdése szerint 16 000 forintban, illetve 15 000 forintban határozta meg.

[28] A másodfokú eljárásban a saját fellebbezése tekintetében pervesztes alperes köteles megfizetni a feleket a költségmentesség és a költségfeljegyzési jog polgári és közigazgatási eljárásban történő alkalmazásáról szóló 2017. évi CXXVIII. törvény 3. § (1) bekezdés d) pontja szerint megillető tárgyi költségfeljegyzési jog alapján előzetesen meg nem fizetett 16 000 forint fellebbezési illetéket az állam javára a Pp. 101. § (1) bekezdése és a Pp. 102. § (1) bekezdése, valamint a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján, míg a saját fellebbezése tekintetében pervesztes felperes munkavállalói költségkedvezményben részesült, így a meg nem fizetett további 15 000 forint illeték az állam terhén marad a Pp. 102. § (6) bekezdése értelmében.

[29] Tájékoztatja az ítéltábla az alperest, hogy az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni. Az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Ha az alperes az illeték megfizetésére történő jelen felhívásnak a megjelölt határidőben nem tesz eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. rendelkezéseit és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályokat kell alkalmazni.

[30] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[31] Ez ellen az ítélet ellen a fellebbezés lehetőségét – megengedő szabály hiányában – a Pp. 365. § (2) bekezdése zárja ki.

Debrecen, 2026. február 17.

Dr. Tass Edina sk. a tanács elnöke, Dr. Rózsavölgyi Bálint sk. előadó bíró,
Dr. Bakó Pál sk. bíró